

apunt biogràfic de la llavors alumna Laura Navarro, dins la col·lecció del Concurs de treballs de recerca de batxillerat de la Fira Cid i Mulet. L'any 2012 vaig coordinar amb Jordi Duran una mena de versos en prosa inspirats en la seua poesia per a la contraportada de la revista *Tastets*, d'Òmnium Terres de l'Ebre, presidit llavors per Dolors Queralt. Cada cop que rellegeixo els seus versos, sento que la paraula es fa paisatge, que el paisatge esdevé paraula, que la veu de Zoraida és aigua i vent, riu i dunes, llum i ombra.

I és en aquest espai de contemplació, entre la memòria i l'aigua, entre la natura i els versos, que avui volem sentir-la parlar:

Convivència d'aigües, la lletra és el paisatge. L'art poètica i la prosa saborosa sembren, ara i adés, la llavor de la literatura. Conviuen l'aigua i la natura, olor de versos i narratives, la paraula sana reviu, engendra immenses sensacions. Ara i per sempre, ens hem desfet de malícies, i han sorgit Blaus i Reflexos. Amb caliu el riu somriu, s'obsessionen les dunes i formen un tot ben nostre. Vespral epíleg i ombres primeres, la matèria del poema exalta l'ànima. I aquí, tothora, la veu de dona poeta, la innata veu del vers nodrit, s'enlaira amb enyor i altres coses, basteix clares platges a l'ombra de l'oracle.

Llegir Zoraida Burgos és submergir-se en un riu que travessa el temps, que recull l'aigua de la memòria, de l'alegria i del dol, i que ens recorda que la poesia és vida, és llum, és resistència. Avui, que la seua veu ja no ens parla cara a cara, continua bategant dins els nostres cors, dins cada llibre, dins cada vers que llegim i rellegim.

Zoraida Burgos no només va escriure poesia; ens va ensenyar a sentir-la, a viure-la, a ser-la. Aquest fet, més que qualsevol premi o reconeixement, és el que ens queda i el que ens fa eternament agraïts: un riu de paraules, un paisatge de versos i la certesa que la seua veu continuarà enlairant-se amb enyor i altres coses, ara i sempre.

Agafem els versos de Kadafis, tan lluidament interpretats per Lluís Llach. *Bon viatge per a les guerres que al seu poble són fidels, afavoreixi el Déu dels vents el velam del seu vaixell, i malgrat llur vell combat tinguin plaer dels cossos més amants. Omplin xarxes de volguts estels plens de ventures, plens de coneixences. Sit tibi terra levis.*